

A **Pécsi** Ítéletábra a Fóris, Schneider, Szép, Zacommer Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a Gyurity Ügyvédi Iroda által képviselt **I. rendű alperes neve** I. rendű és az **II. rendű alperes neve** II. rendű mindketten (I. rendű alperes címe) alperesek ellen - kártérítés megfizetése iránt indított perében a ... Törvényszék 2015. szeptember 10. napján kelt ... számú ítélete ellen a felperes részéről 32. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alpereseknek egyenként 1.270.000-1.270.000 (egymillió-kettőszázhetvenezer- egymillió-kettőszázhetvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forint elsőfokú, és 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint másodfokú feljegyzett eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes kártérítés megfizetése iránti keresetét elutasította. Tényként az alábbiakat állapította meg:

A felperes társasházépítés céljából vásárolta meg a szám alatti ingatlant, az ingatlanra 2010. szeptember 27-én 14 lakásos társasház építésére jogerős építési engedélyt kapott, ehhez mindkét alperes közműnyilatkozatot adott ki. A beruházás 2010. október 3-án indult meg, a felperes 2011. február 15-én kelt alapító okirattal társasházat kívánt alapítani, e tény feljegyzése iránti kérelmét a ... Közzeti Földhivatal elutasította. 2011. április 19-én a felperes előzetes rendszerhasználói igénybejelentést tett I. rendű alperesnél 12 lakásra, lakásonként 32 amper teljesítményre. Az I. rendű alperes 2011. augusztus 11-én adta ki az előzetes áramszolgáltatói tájékoztatóját, mely szerint a felperesnek 1.267.200 forint+áfa csatlakozási díjat kell megfizetnie, mely összeg a felépült lakások értékesítése után visszaigényelhető, felperes ezt nem fogadta el, a díjat nem fizette meg, helyette 2011. szeptember 23-án csupán 4 lakásra adott be új igénybejelentést. Az I. rendű alperes a felperes 2012. január 3-i panaszbejelentésére írt válaszában jelezte, hogy a felperesnek a csatlakozási díjat meg kell fizetnie, tájékoztatta továbbá, hogy a 2011. augusztusi ajánlata 2012. február 20-ig érvényes. Ezután csak 2012 augusztusában nyújtott be a felperes ismét újabb előzetes igényt 7 lakásra, az igénybejelentést követően végül is 2012. augusztus 27-én a felperes I. rendű alperessel az

első 4 lakásra, majd november 21-én a többi 7 lakásra is csatlakozási szerződést kötött. A hálózatra csatlakozás munkáit az I. rendű alperes 2012 novemberére befejezte, majd 2012. december 6-án használatbavételi engedélyhez kiadta a közműnyilatkozatot.

A felperes földgázigényét a II. rendű alpereshez 2011. július 5-én jelentette be, a II. rendű alperes 2011. július 15-én 60.720 forint csatlakozási díj megfizetését állapította meg a felperes terhére, ezt a felperes elfogadta, és 2011. július 25-én aláírták a földgázelosztói csatlakozási szerződést. A szerződés szerint a II. rendű alperes a felperes által fizetendő díj teljesítésétől számított 110 munkanap alatt biztosítja a gázellátást, amibe nem számít bele október 15-től április 15-ig terjedő téli időszak. A felperes 2012 augusztusában fizette meg a díjat, a II. rendű alperes 2013. április 12-én jelentette készre a munkát. A II. rendű alperes a felperes nevére a perbeli ingatlan tetőtér 1. számú felhasználási helyére tévesen, 509.542 forintról állított ki közüzemi számlát, ezután „nem teljesítésre” figyelemmel kikapcsolta a szolgáltatásból. Az I. rendű alperes 2014. február 5-én kelt levélben tájékoztatta a felperest a téves számlázásról, és arról, hogy a szolgáltatást visszakapcsolási díj nélkül helyreállítja.

Az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből arra a jogi következtetésre jutott, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az I. rendű alperes a felperesi igénybejelentés elbírálásakor, illetve a hálózati használati szerződések megkötésekor olyan magatartást tanúsított volna, mely nem felelt meg a villamosenergiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (VET) és a végrehajtására kiadott GKM rendelet, valamint az I. rendű alperesi üzletszabályzatban előírtaknak, így az 1959. évi IV. törvény (Ptk.). 339. §-ában szabályozott, illetve alkalmazandó kárfelelősség feltételei közül az I. rendű alperes terhére jogellenes magatartás nem állapítható meg. Álláspontja szerint az I. rendű alperes a felperestől jogszerűen követelt csatlakozási díjat, melyet az alperes nem fizetett meg. A II. rendű alperes terhére állított késedelmet - a leágazó vezeték kiépítési késedelmét - szintén nem találta bizonyítottnak, mert a szerződésben vállalt 110 munkanapos határidőt a II. rendű alperes betartotta, így a Ptk. 299. §-án alapuló kárigényt a késedelem hiánya miatt utasította el. A 2013. évi téves számlázással és a szolgáltatás kikapcsolással összefüggő kárigényt az állított nem vagyoni kár és magatartás közti ok-okozati összefüggés hiánya miatt találta alaptalannak.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérte annak megváltoztatását, és alperesek kötelezését egyetemlegesen a kereseti kérelemben írt kárösszeg megfizetésére. Változatlanul arra hivatkozott, hogy a jogszabályi előírások szerint díjmentesség illetve volna meg, mert egységenként az előterjesztett igény nem haladta meg a 32 amper áramerősséget, így az I. rendű alperes e mentesség ellenére igényelte tőle a díj fizetését. Az I. rendű jogszabályi kötelezettségnek nem tett eleget, amikor nem részesítette díjmentességében, ezért kártérítési felelőssége megállapítható. Utalt arra, hogy az I. rendű alperesi mulasztás és a kár között fennáll az okozati összefüggés, miután a késedelmes intézkedés miatt a felperest kár érte. A II. rendű alperes vonatkozásában arra hivatkozott, hogy már a téli időszak kezdete előtt befejezhette volna a munkákat a II. rendű alperes, ennek ellenére csak 2011. december 14-én kereste meg az önkormányzatot, az önkormányzati vita, és a Bányakapitányság eljárása 83 napig tartott, míg a tényleges munkavégzés csak 36 napig, de a kettő összege 119 napot vett igénybe, így meghaladta a szerződésben vállalt 110 napos határidőt. Hivatkozott arra, hogy ... egy kis város, ahol az a hír terjedt el, hogy „befuccsolt” a felperesi beruházás, ami nagyon komoly bizalom- és értékvesztést eredményezett, volt vevő, aki elállt a szerződéstől, így még ma is van eladatlan lakás.

Az I. és II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita érdemi elbírálásához szükséges tényállást helyesen állapította meg, a helyesen megállapított tényállásból érdemben helyes jogi következtetést vont le, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel is a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a jogi indokolását az alábbiak szerint pontosítja és egészíti ki:

A Ptk. 339. § (1) bekezdésén alapuló kárfelelősségi alakzat fő jellemzője az, hogy a károkozó magatartás eredménye maga a kár, és minden károkozás jogellenes - kivéve amit a törvény megenged - mert a törvény a károkozás általános tilalmát deklarálja. Ha azonban a magatartás kárt nem eredményez, ha a megjelölt alperesi magatartás nem okozója a megjelölt, bekövetkezett kárnak, akkor a magatartás jogellenességének és felróhatóságának kérdése fel sem merülhet, mivel a polgárjog nem a magatartást, hanem annak következményeit szankcionálja.

A villamosenergiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény végrehajtására kiadott 273/2007.(X.19.) Kormányrendelet (Vhr.) 3. § (1) bekezdés úgy rendelkezik, hogy az átviteli, illetve az elosztó hálózathoz történő csatlakozási igény esetén a hálózati engedélyes, amennyiben a rendszerhasználó a jogszabályokban a villamosenergia-ellátási szabályzatokban a hálózati engedélyes üzletszabályzatában, valamint a hálózati engedélyes ajánlatában foglaltakat elfogadja, a hálózati csatlakozási szerződést a hálózati engedéllyessel megkötötte, és a külön jogszabályokban meghatározott csatlakozási díjat megfizette, a hálózati csatlakozási szerződés rendelkezései szerint köteles a rendszerhasználó részére az adott felhasználási helyen levő csatlakozási pontokra a hálózati csatlakozást kiépíteni.

A közcélú villamoshálózatra csatlakozás pénzügyi és műszaki feltételeiről rendelkező 117/2007.(XII.29.) GKM rendelet 3. § (1) bekezdése szerint, ha a rendszerhasználó az e rendeletben előírt csatlakozási díjat a hálózati engedélyesnek megfizette, a csatlakozásnak a VET-ben, a Vhr.-ben, és a villamos energia-ipari építésügyi hatósági engedélyezési eljárásokról szóló jogszabály szerint akadálya nincs, továbbá, ha az egyetemes szolgáltatási vagy a villamosenergia-vásárlási, valamint ennek teljesítéséhez szükséges hálózathasználati szerződést a rendszerhasználó megkötötte, a hálózati engedélyes köteles a hálózatra kapcsolást a műszakilag indokolt és lehetséges legrövidebb időn belül elvégezni.

Az I. rendű alperesi üzletszabályzat M6 Melléklete értelmében a felperes mint beruházó feltételes díjmentesség megállapítása mellett a díjfizetésre volt köteles. A felperes a közölt díjat nem fizette meg, a csatlakozási szerződést nem kötötte meg, az I. rendű alperes ajánlatát nem fogadta el, ennek hiányában pedig az I. rendű alperest a felperes felé kötelezettség a szolgáltatás biztosítása tekintetében nem terhelte. Így, ha a felperesnek kára származott abból, hogy az eladásra szánt lakások csak későbbi időpontban váltak alkalmassá az eladásra a közüzemi szolgáltatás hiánya miatt, ezt a kárt nem az alperes magatartása („mulasztása”) okozta, hanem saját magatartása. Az I. rendű alperest kártérítési felelősség azért a kárért melyet nem ő okozott, az ok-okozati összefüggés hiánya miatt nem terheli.

Abban a kérdésben, hogy az I. rendű alperesi üzletszabályzat díjfizetésre vonatkozó rendelkezései helyesek-e, a bíróság hatáskör hiányában nem foglalhat állást, az üzletszabályzat jóváhagyása a **M.** Hivatalnak hatáskörébe tartozik (VET. 159. § (1) bekezdés 2.pont). A felperesnek arra lett volna lehetősége - mivel a felperes által közölt díjat sérelmesnek tartotta -, hogy a VET 57. § (5) bekezdése értelmében a **M.** Hivatalhoz forduljon, ezt azonban nem tette, ennek ellenére nem fogadta

el az I. rendű alperes ajánlatát, nem írta alá a szerződést, nem fizette meg a csatlakozási díjat, saját magatartásának következményeit - így azt a kárt, amelyet nem lehet másra áthárítani - azonban viselnie kell.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság, hogy felperes egyébként a kár bekövetkezését sem bizonyította, így a keresete ez okból is alaptalan volt. Még az sem volt megállapítható a perben, hogy egyébként az építendő társasházi lakásoknak mi volt az átadás-átvételi határideje, ténylegesen mikor készültek el, hogy a közmű hiánya volt-e az akadálya a használatbavételi engedély beszerzésének, a csatolt csonka építési iratok ezt semmilyen módon nem igazolják. Arra sem volt peradat, hogy az értékesített lakásokat korábban magasabb áron lehetett volna eladni, sőt a becsatolt szerződések szerint a vételár nem változott a később megkötött szerződésekben, az egyetlen bizonyítottan kötbérrel terhelt ügylet pedig éppen amiatt hiúsult meg, mert a felperes az előszerződésben kikötött vételárnál magasabb vételárat akart elérni. Ez utóbbi ügylettel összefüggésben visszafizetendő 8.000.000 forint vételárelőleg nem kár a felperesnél, ezzel az összeggel - visszafizetés hiányában - jogalap nélkül gazdagodott volna. Tényleges kárként a hitelhosszabbítással kapcsolatos banki költség lett volna értékelhető, de e körben sem bizonyított az a tény, hogy a lakások késedelmes eladásának - illetve jelenlegi eladhatatlanságának - a közmű hiánya, illetve késedelme a releváns oka. A nem vagyoni kárigény tekintetében pedig a felperes arra a tényre, hogy jó hírneve sérelmet szenvedett, bizonyítást sem ajánlott fel.

A II. rendű alperesi kárfelelősség hiánya körében az elsőfokú bíróság jogi indokaival a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetért, a II. rendű alperes terhére késedelem nem állapítható meg. A túlszámlázással kapcsolatos felperesi tényállítást szintén nem bizonyította a felperes, a csatolt iratok kizárólag csak egy, még el nem adott tetőtéri lakással kapcsolatos túlszámlázást, illetve szolgáltatásból történő kikapcsolást tükröznek, az azonban, hogy ezzel kapcsolatban a felperesnek milyen személyiségi joga sérült, és ebből adódóan milyen nem vagyoni kárigénye lehetne, szintén bizonyítatlan maradt.

A felperesi fellebbezés sikertelen volt, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felmerült másodfokú költségek viselésére, mely áll az alpereseket egyenként képviselő ügyvéd munkadíjából, melynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján állapított meg, figyelemmel volt az alperesi jogi képviselő által kifejtett munka mennyiségére, mely kizárólag a másodfokú tárgyaláson való jelenlétből, szóbeli ellenkérelem előterjesztéséből állt. A felperes személyes illetékfeljegyzési jogban részesült, így az előlegezett eljárási illeték viselésére köteles az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján. Az elsőfokú bíróság elmulasztott a feljegyzett elsőfokú eljárási illetékről rendelkezni, ezért a másodfokú bíróságnak a Pp.253.§ (3) bekezdése alapján az elsőfokú eljárásban feljegyzett elsőfokú eljárási illeték megfizetésére is köteleznie kellett a felperest a fenti jogszabályhely alapján.

Pécs, 2016. február 17.

. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Berki Csilla s.k. előadó bíró, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. bíró